

LA NENA

Jordi Garcia

Una tarda d'hivern, ja ben entrada la tarda, a l'hora en que s'hi veu més amb els dits que amb els ulls, una nena passeja pel jardí. La nena camina sola, ningú no l'espera. Caminarà fins a l'hora de sopar. Fa fred i va abrigada. Recorre, com cada dia, el racó vora la bassa; li encanta sentir la humitat del vespre que les sabates comencen a recollir, la poderosa negror que perfilen els arbres i la nit... El seu abric clar sobresurt del fons, les mans a les butxaques gairebé tremolen, la cara alçada..., la cara busca pel jardí. Dóna la volta sencera a la bassa fent veure -li agrada- que no les veu... Una altra volta..., les flors..., les veu..., no ha deixat de veure-les des que ha sortit de casa, les veia fins i tot des de la seva cambra, fins i tot mentre dormia. La nena hi arriba. La nena s'hi agenolla i, com cada dia, somriu. Són les seves flors preferides, aquelles flors que no es mouen, les que sempre l'esperen, les favorites, aquelles que són d'un blanc virginal, aquelles de presència senyorial, ai..., unes flors de núvia a l'altar imperial... La nena somia en ser núvia... Tanca els ulls, somriu de nou. S'agenolla -deia- lentament, obre una mica la mà, l'abaixa fins a una tija, prem una mica el puny i acarona tot el tronc prim i molsut, de dalt a baix.... S'imagina l'església amb l'altar blanc ple de les seves flors i ella plorant en silenci, una llàgrima sobre la galta... Les olora amb devoció, quasi amb malenconia. Avui tampoc no es decideix a arrencar-ne, a dur-se-les a casa, a la seva habitació. Continua murmurant les imatges de l'església, continua plorant la seva felicitat... tant li agradaria de plorar que l'emoció la balanceja. Es desequilibra i posa les dues mans a terra, per no caure enrera i embrutar-se l'abric. Sense voler ha obert els ulls. És una mica més fosc. Gira el cos per aixecar-se i troba un nou planter acabat de florir. Qui l'haurà plantat? No ho sé. Unes flors vermelles, petites, oloroses, fines, fràgils... La nena s'hi queda sorpresa. "Sembren de porcellana". I la nena s'agenolla per abraçar-les amb la mà, les ressegueix, en descriu la fesomia altre cop amb els ulls clucs, s'imagina el goig que faria si en dugués sobre l'orella, a la diadema o agullades al vestit. I a l'església... no pot ser més feliç quan s'imagina, ella núvia, caminant cap a l'altar sobre una catifa vermella, de pètals vermells, d'aquests pètals vermells trencadissos que ara posseïa. I somia. I canta. Potser plora, però gairebé ja no se la veu. I és en aquest moment, quan plora, si plora, que se sent estranya... Busca les flors blanques, les seves flors, les sempre fidels. I mentre les cerca amb els ulls ja negres, una de les seves mans no abandona les vermelles, repassant-les, tactant-les... Vaja!..., quin dubte..., pobre nena... De cop, "corre, afanya't, corre, vine!", la veu de la seva mare que la crida. I ella que sí, que corre i s'afanya.

La mare, nerviosa, al tenir-la al davant, li diu entre dents: "Hi ha un senyor que ha vingut a fer-te els honors. Avemariapuríssima. Ràpid, ves-te a canviar!" I la nena, vingal, a canviar-se, a vestir-se de diumenge. "Un senyor..., què voldrà?" I la imatge de la seva església li resorgeix nítida, amb més força que mai: Ella vestida de núvia caminant sobre els pètals vermells, l'altar de pètals blancs i una llàgrima a la galta... "No et moguis!", la mare la pentina amb trenes de perles fines.

Ella baixa al rebedor, i s'hi troba el seu pare amb aire solemne i la seva mare, que l'ha avançada escales avall, que no sap què fer amb les mans, i un jove al llindar vingut de no massa lluny per fer-se present. Ell li dedica una reverència majestuosa, gairebé exagerada, i demana a la nena (ara donzella, princesa per a la mare) que accepti de bon grat, si li plau, el ram de flors que li ofereix com a mostra del seva ben intencionada humilitat i santa devoció, en glòria de la seva santa mare, que les flors són tan sols el crepuscle d'un dia que tota una vida mereix. El pare dóna a la seva filla un cop de colze per tal que allargui els braços i rebi del gentil hoste tan significant regal. La mare no sap on amagar les llàgrimes, com reprimir el seu goig de pam. La nena ofereix les mans cerimoniosament i, quan les recupera, olora les flors. Fan olor a encens, les flors fan olor a església, però només a església, a església qualsevol, sense catifa, sense altar, sense una llàgrima a la galta. Potser li agraden...